

Teosofisia esitelmiä N:o 1.

PEKKA ERVAST

Henkimaailman salaisuudet ja
kuoleman jälkeinen elämä

TEOSOFISIA ESITELMIÄ. N:o I

HENKIMAILMAN SALAISUUDET

JA

KUOLEMAN JÄLKEINEN ELÄMÄ

KAKSI ESITELMÄÄ

PITÄNYT

PEKKA ERVAST

HELSINKI 1907
TEOSOFINEN KIRJAKAUPPA JA KUSTANNUSLIIKE

1. painos v. 1907
2. painos v. 1950
3. painos v. 1985 (näköispainos 1. painoksesta)
4. painos v. 1989 (näköispainos 1. painoksesta)

Kesävuori Purujärvi 1989
Digitalisoitu näköispainos 2006

HELSINKI 1907
KIRJAPAINOYHTIÖ VALO.

I

Spiritismi ja teosofia.

Arvoisat kuulijani!

Joku kirjailija on sanonut, että ihmiset voidaan jakaa kahteen ryhmään, niihin, jotka uskovat, että henkiä ja kummituksia on olemassa, ja niihin, jotka sanovat, etteivät usko. Tiedämme, että tosiaankin on hyvin paljon ihmisiä meidän aikanamme, jotka nauravat kaikelle »taikauskolle» — niin, nykyaikaiseen sivistykseen melkein kuuluu, että nauretaan niin kutsutulle taikauskolle, nauretaan kaikille kummitusjutuille, kaikille kertomuksille hengistä ja vainajista, jotka tavalla tai toisella ovat itseänsä antaneet tietoa, sillä sanotaan: meidän valistuneessa ajassamme ymmärrämme, että sellainen ei ole mahdollista.

Mutta huolimatta näistä materialisteista, näistä ateisteista, näistä hengen kieltäjistä tekee kansa jokapaikassa hiljaisuudessa omia kokemuksiaan. Jos missä liikumme kansan keskuudessa, niin huomaamme, että syvällä ihmisten mielissä elää usko yliluonnolliseen, elää usko henkisiin asioihin, siihen että ihminen esim. saattaa kuoleman jälkeen kummitella, että vainajat saattavat astua jonkunmoiseen

yhteyteen tämän näkyväisen maailman kanssa. Tämä usko elää kaikkialla kansan syvissä riveissä, vaikka ehkä monin paikoin, missä meidän nykyinen kulttuurimme on päässyt vaikuttamaan, sitä kielletään, vaikka kansa itsekkin sen kieltää. Mutta se on vain ulkonaisesti, sillä sydämessään ja sisässään ovat ihmiset enemmän tai vähemmän vakuutetut siitä, että ihminen on olemassa vielä kuoleman jälkeen. Yksin nekin, jotka kutsuvat itseään kieltäjiksi ja materialisteiksi, epäilevät sittenkin sisässään omaa kantaansa.

Ja kun me huomaamme, että ihmiset täten yleisesti uskovat ja ovat uskoneet, että henkimaailma on olemassa, että kuoleman jälkeen jotakin on olemassa, että ihminen ei ole ainoastaan tämä näkyväinen ruumis, vaan jokin joka elää kuoleman jälkeen, — kun me tämän huomaamme, niin me samalla myös huomaamme, että käsitykset siitä, minkämoinen tämä haudantakainen elämä on, ovat hyvin hämäriä. Sillä kristillisessä maailmassa uskovat useimmat, että ihminen on jonkunmoisessa nukku- mistilassa ja että hänet herätetään, niinkuin sanotaan, »viimeisenä tuomiopäivänä;» silloin puetaan hän taas samaan fyysilliseen ruumiiseen, jonka hän kuollessaan on jättänyt ja hän alkaa silloin uutta elämää. Näin useimmat uskovat. Muutamat myöskin otaksuvat, että ihminen kuoleman jälkeen jou- tuu henkimaailmaan, jossa hän jollain tapaa jatkaa elämäänsä, mutta minkämoinen tämä elämä on siitä ei tiedetä mitään. En tahdo mainitakaan sitä koh- taa, että kristikunnassa vielä yleisesti otaksutaan,

että ihminen kuoleman jälkeen, nim. viimeisenä tuomiopäivänä, joutuu joko ikuiseen autuuteen tai ikuiseen kadotukseen. En tahdo tästä mainita, sillä useimmat teologit ovat sentään jo meidän päivinäme poistanee oppijärjestelmästään tuon opin ikuisesta kadotuksesta. Mutta pitäkäämme kiinni siitä, että tietoa ei ole ihmisillä yleensä, minkämoimen on ihmisen kohtalo kuoleman jälkeen, ja että ne käsitykset, jotka yleisesti ovat vallalla, ovat sangen hämääriä.

Nyt meidän olisi tarkoitus vähäsen katsoa, onko mitään tietoa olemassa tästä kuolemanjälkeisestä elämästä, ensiksikin siitä, onko ihminen todella olemassa kuoleman jälkeen. Tai jos pääsemme totuuden perille, ehkä silloin tulemme siihen tietoon, että ihminen ei olekaan olemassa kuoleman jälkeen? Tätä asiaa nyt tahtoisimme tutkia pikkuisen.

Ensimmäinen tieto, joka meidän aikanamme tarjotaan ihmisille kuoleman jälkeisestä elämästä, tulee tavallisesti sen liikkeen kautta, jota kutsutaan spiritismiksi. Sana »spiritismi» johtuu latinalaisesta sanasta *spiritus*, joka merkitsee henki, ja se on siis jonkunmoinen oppi hengistä eli vainajista.

Mutta mitä on tämä spiritismi, tämä spiritistinen liike? Jos kysymme ihmisiltä, mitä heidän mielestään Spiritismi on, ja mitä siitä tietävät, niin he joko oman kokemuksensa perustuksella tai sen nojalla, mitä ovat muilta kuulleet, vastaavat näin: »Spiritismi, eikö se ole jotain sellaista, että istutaan yhdessä ja sitten hengiltä kysytään ja saadaan vastauksia, kokeillaan kynän tai lasin avulla?» Useim-

milla on sellainen käsitys, että spiritismi on jonkunmoista leikkiä, jota seuroissa voidaan käyttää, ja josta voi olla hauskuutta, mutta joka muuten on jotakuinkin joutavaa. Varsinkin jos kysytään mieheltä, joka haluaa näyttää sivistyneeltä, niin hän kohauttaa olkapäitään ja sanoo: »Spiritismi — lorua, hullutusta.»

Mutta tämä vastaus niinkuin yleensä ne, jotka saadaan tämänkaltaisessa muodossa, on aivan liian äkkipikainen, vieläpä väärä, sillä todellinen spiritistinen liike ei ole ollenkaan mitään tällaista seuraliikettä, vaan hyvin suuri liike, joka on levinnyt yli koko maapallon, joka on saanut monen kieltäjän ja uskottoman vakuutetuksi ja taivutetuksi uskomaan. Me tiedämme, ja se pilkistää näkyviin jo tuosta vaillinaisesta vastauksestakin, että spiritismi on jonkunlaista seurustelua, keskustelua vainajien kanssa ja neuvojen saamista heiltä. Mutta millä tavoin se tapahtuu? Eivät todelliset spiritistiset kokeet tapahtu noin leikkinä yksityisissä piireissä, vaan ne tapahtuvat sellaisten ihmisten avulla, joita kutsutaan mediumeiksi, välittäjiksi eli keskiöiksi. Nämä ovat aivan erityisenlaatuisia ihmisiä, joidenka ruumiillinen kokoonpano niin sanoakseni, koko ruumiin elimistö on vähän toisenlainen kuin tavallisten ihmisten, — ei niin, että he olisivat mitään luonnottomia olentoja, varustettuja ominaisuuksilla, joita ei voi olla meissä muissa, vaan heissä on kehittyneenä jotain sellaista, jota tavallisesti ei ole muissa. En ollenkaan sano, että nämä olisivat erityisesti suosittuja ja onnellisia ihmisiä, useinkin voi olla päin-

vastoin, mutta he ovat vähän erilaisia, sellaisia, että henkimaailman salaiset voimat saattavat heidän kauttansa vaikuttaa. Näitä mediumeja voi olla missä tahansa, ja jos yksityisessä piirissä ruvetaan kokeilemaan spiritistisellä tavalla, voidaan yhtäkkiä huomata, että joku piirin jäsenistä onkin välittäjä. Niitä aina keksitään siellä täällä. Todelliset spiritistiset kokeet eivät onnistu, ellei ole läsnä joku mediumi eli välittäjä. Jos sellainen on saapuvilla, niin tapahtuu ihmeellisiä ilmiöitä, joita ei voi selittää paljaitten fyysillisten eli tunnettujen luonnonlakien avulla. Näitä asioita ovat meidän aikanamme tutkineet eivät ainoastaan yksityiset maallikot, vaan monet sivistyneet tiedemiehet, sellaiset, jotka ovat tottuneet tieteelliseen kokeiluun, tottuneet pitämään silmänsä hyvin auki ja näkemään. He ovat tehneet kokeiluja ja tulleet vakuutetuiksi spiritistisistä ilmiöistä. Kaikilla inhimillisillä aloilla voimme nähdä petoksia, niinpä tälläkin spiritistisellä alalla tapahtuu petoksia. On sellaisia ihmisiä, jotka rahan tai kunnian vuoksi tai saavuttaakseen valtaa ja auktoriteettiä koettavat esiintyä mediumeina, vaikeivät sitä ole, mutta kaikilla inhimillisillä aloilla on keinoittelijoita, jotka tavoittelevat yksityisiä tarkotuksia. Me emme saa niitä sekottaa todellisiin mediumeihin, emmekä saa ottaa niitä lukuun, silloinkun tutkimme todellisia mediumeja. Nyt niinkuin sanoin, ovat monet tunnetut, kuuluisat tiedemiehet ja monet tieteellisesti sivistyneet henkilöt, puhumattakaan kaikista muista luotettavista ja tarkkanäköisistä ihmisistä, tehneet spiritistisiä kokeita. Voisin

mainita esim. tuon suuren englantilaisen kemistin Crookesin, toisen kuuluisan englantilaisen luonnon-tutkijan A. R. Wallacen, amerikkalaisen professorin Hyslop'in, saksalaisen prof. Zöllnerin, tohtori du Prelin, italialaisen prof. Schiaparellin, prof. Lombruson, ranskalaisen astronomin Flammarionin ja fysiologian professorin Charles Richetin y. m.

Monet tällaiset tiedemiehet ovat näitä asioita tutkineet, tutkineet, mitä on tapahtunut, silloin kun on läsnä joku mediumi, välittäjä, jakun muutamia ihmisiä on ympärillä n. s. spiritistisessä istunnossa ja odottavat, että henget jollakin tavoin rupeaisivat ilmoittamaan itsestään mediumin kautta. Silloin tapahtuu erilaisia asioita, riippuen siitä, minkälainen on itse mediumi, onko hän sellainen, jonka kautta tapahtuu älyllisiä tai onko hän sellainen, joka välittää fyysillisiä ilmiöitä.

Jos mediumin kautta tapahtuu älyllisiä ilmiöitä, silloin hän vaipuu transiin eli jonkunlaiseen horros-tilaan ja rupeaa puhumaan muuttuneella äänellä, välistä vieraalla kielelläkin. Tuo mediumi puhuu sellaista, jota hän hereillään ollessaan ei tiedä, hän osottaa tuntevansa ihmisiä, jotka ovat istunnossa läsnä, vaikkei hän hereillään ollessaan heitä tunne, hän tietää heidän elämänsä, mainitsee heidän tunteviaan, kertoo asioita, joita ei kukaan muu tunne, kuin he itse ja joku vainaja. Silloin on luonnollinen se otaksuma, että eiköhän tuossa ole joku vainaja? Onhan sangen merkillistä, että ihminen, joka on syntyään esim. englantilainen, puhuu sano-kaamme ranskan kieltä, italian kieltä, jopa kreik-

kaa, latinaa, sanskritia, tai että ihminen, joka on transissa, osottautuu omaavan kykyjä, joita hänellä ei ole hereillään ollessaan. Hän esim. soittaa viulua, vaikka valveellaan ei ole sellaista edes opetellut. Onhan aivan luonnollista silloin päättää, että tässä täytyy olla voima vaikuttamassa, joka on ulkopuolella häntä itseään.

Tai jos otamme mediumin, joka välittää fyysisiä ilmiöitä, niin voi tapahtua, että kun läsnäolijat istuvat istunnossa ja mediumi on keskellä tai vähän matkaa syrjässä, »kabinetissa», peitteen takana, äkkiä näkyy kaikenlaisia valoilmiöitä, ilmestyy loistavia palloja läsnäolijoiden keskelle, tulee ikäänkuin ilmaan käsiä, jotka koskettavat läsnäolijoita. Tapahtuu, että pöydät tai muut raskaat esineet nousevat ilmaan, jopa leijailevat läsnäolevien päiden ylitse. Tapahtuupa, että kaikkien keskelle ilmestyy olentoja, joita ei ole siinä huomattu, tulee esim. lapsia, vaikka huoneessa ei ole kuin täysikasvuisia ihmisiä ja ovet ovat telkityt, ilmestyy vainajia aineellisessa muodossa, jotka sanovat: »Tässä minä olen» ja tulevat tervehtimään tuttaviaan, jälkeenjääneitä surevia, ottavat syliinsä, suutelevat ja puhuttelevat. Jos on hyvin voimakas mediumi, saattaa ilmestyä useampia henkilöä yhtäikää.

Minä olen ollut läsnä tällaisessa materialisatiossissa, jossa, monet varokeinot tekivät petoksen mahdottomaksi. Sillä kertaa mediumi istui verhojensa takana mutta pienen matkan päässä hänestä istuivat muut läsnäolijat. Siinä mediumi oli kabinetissaan ja kaikki oli hiljaista. Äkkiä verho nousi aivan itsestään,

sitten se työntäytyi syrjään ja ulos astui olento — nuori pitkä ja solakka nainen. Kun hän nosti verhoa, piti hän toista kättään näkyvissä, se oli paljas, kaunismuotoinen, mutta laiha verrattuna mediumin käteen. (Mediumi oli saksalainen rouva, sangen paksu ja lyhyt). Tuon olennon päästä riippui pitkä harso, joka osaksi peitti kasvot, niin että minä en ainakaan selvästi erottanut, minkälaiset kasvopiirteet olivat. Koko ruumis oli vaalean vaipan peittävä. Hän astui aivan ulos, mutta oli ikäänkuin hiukan arka eikä puhunut mitään. Hänellä oli päässä jonkunmoinen kruunu eli seppäle ja hän irrotti siitä lehvän ja heitti sen maahan, niin että se tuli jalkoihini, ja tuntui kuin siitä lehvästä olisi levinnyt outo tuoksu. Kaiken aikaa näkyi mediumi istuvan paikallaan kabinetissa, vakuuttivat keskellä-istujat.

Kun tällaista näkee omin silmin, niin ymmärtää, ettei ole tehty minkäänmoista petosta. Ei tarvitse olla muuta kuin yhden kerran todellisessa istunnossa läsnä tullakseen vakuutetuksi siitä, että ihmeellisiä voimia on liikkeellä. Sentähden kaikki ne, jotka ovat spiritismiä tutkineet joko käytännöllisesti tai laajasta kirjallisuudesta, ovat tulleet siihen vakaukseen, että henkimaailma täytyy olla olemassa, että täytyy löytyä sellainen näkymätön maailma, johon ihminen siirtyy kuoleman jälkeen, ja että tämä maailma ei kumminkaan ole meistä näkyvistä olennoista niin kaukana, etteivät vainajat voisi ylläpitää jonkunmoista kanssakäymistä meidän kanssamme.

Paitsi että spiritismi on opettanut henkimaailman olemassaolon, on se vielä opettanut erään toisenkin

seikan kaikille, jotka ovat sitä tutkineet. Se on nim. ihmisen kuolemanjälkeisestä tilasta opettanut sen verran, että vainajat ovat täydessä tajussaan ja että heidän elämänsä on jonkunmoista kehitystä. Muutamat heistä jotka maan päällä ovat eläneet niinkuin sanoisimme huonosti, ovat kyllä vaikeassa asemassa kuoleman jälkeen. He ovat ikäänkuin jonkunmoisessa rangaistustilassa, jossa he näkevät tehneensä väärin ja kärsivät siitä, mutta kuitenkin he kehittyvät. Ei ole olemassa mitään ikuista helvetiä, johon ihminen olisi tuomittu ainiaaksi, vaan olkoon hänen tilansa kuoleman jälkeen kuinka tukala tahansa, se paranee. Kun hän on kärsinyt sen, minkä hänen kärsimän pitää, niin hän nousee.

Sentähden kaikki ne henget eli vainajat, jotka spiritismin kautta ovat antaneet tietoa itsestään, ovat myöskin huomauttaneet ja opettaneet, että kuolemanjälkeinen elämä on tämän elämän jatkoa ja että se on kehitystä. Se on vaikeata alussa niille, jotka ovat väärin käyttäneet tätä fyysillistä elämää, mutta ihanata ja täynnä tyydytystä niille, jotka ovat oikein eläneet, täyttäneet velvollisuutensa ja koettaneet henkisesti kehittyä.

Henget selittävät, että se maailma, johon me joudumme kuollessamme, on ikäänkuin monista eri piireistä kokoonpantu, ja että ihminen ensin joutuu alempaan piiriin ja sitten nousee. Jos hän on puhdas ja hyvä ihminen, niin hän ei viivy ollenkaan alemmissä piireissä, vaan menee ikäänkuin silmänräpäyksessä niiden läpi ja herää vasta siihen, joka on hänen omansa, hänen sieluntilaansa vastaava.

Siinä maailmassa vallitsee ikäänkuin henkinen painolaki, jota totellen jokainen ihminen lähtee kuollessaan siihen piiriin, johon hän jo maan päällä ollessaan kuului ja johon siis hänen henkinen sydämensä vetää häntä. Siinä piirissä hän ensiksi herää, mutta sitten hän vähitellen nousee yhä korkeampiin piireihin.

Sen verran spiritismi opettaa. Spiritismin kautta saamme tietää kaksi hyvin tärkeätä asiaa. Toinen on se, että henkimaailma on olemassa kuoleman jälkeen; toinen se, että mitään iankaikkista helvettiä ei ole olemassa, vaan että meidän Jumalamme on rakkauden Jumala, joka tahtoo kaikkien ihmisten pelastusta, tahtoo, että kaikki luodut tulisivat hänen luokseen, ja että siis kuoleman jälkeinen elämä on kehitystä hyvään päin eikä paikallaan oloa pahassa. Nämät kaksi seikkaa me olimme spiritistiseltä liikkeeltä.

Mutta sitten tulee paljon kysymyksiä, joita spiritististen ilmiöitten tutkijat eivät osaa selittää. Tällaiset kaikki puolin todistavat ja tyydyttävät ilmiöt ovat nimittäin harvinaisia. Harvoin tutkija saa nähdä tällaisia onnistuneita ilmiöitä, joissa selvästi voi huomata hengen eli vainajan läsnäoloa ja myötävaikutusta. Tapahtuu paljon sellaista, joka hänestä tuntuu tyhmältä ja järjettömältä, tulee kosolta ilmoituksia, jotka ovat ilman pontta ja perää. Pöydät liikkuvat, tuolit siirtyvät j. n. e. Silloin tutkija kysyy itseltään, mistähän tämä kaikki johtuu, ja meidän päivinämme ovatkin näiden asioiden tutkijat tulleet siihen johtopäätökseen, että ne henki-

maailman voimat, jotka vaikuttavat spiritistisessä seansissa, ovat alkuperältään erilaisia. Monet ilmiöt eivät johdu suoraan vainajista, vaan ovat selitettävissä toisien, s. o. elävissä ihmisissä piilevien voimien avulla.

On olemassa, jos niin saan sanoa, korkeampi tieto näistä asioista, on olemassa toinen liike, joka selvittää nämä asiat, ja tämä on teosofinen liike.

Mikä nyt on teosofinen tutkimustapa, ja millä tavoin voimme teosofeina tietää enemmän spiritististen ilmiöiden luonteesta? Teosofia opettaa meitä katsomaan niitä sisästäpäin eikä ulkoapäin. Spiritistit tutkivat ilmiöitään ulkoapäin, alhaalta, mutta teosofit sisästäpäin eli ylhäältä. Niinkuin jo täällä alussa huomautin, on meissä kaikissa sellaisia ominaisuuksia eli voimia, joiden kautta voimme joutua yhteyteen henkimaailman kanssa, mutta jos näitä voimia kehitämme mediumistiseen suuntaan, emme koskaan opi niitä hallitsemaan, vaan joudumme ehkä enemmän niiden valtaan. Jos sitä vastoin koetamme kehittää niitä teosofiseen suuntaan, silloin lopulta pääsemme niiden herroiksi ja hallitsijoiksi. Silloin emme ole niiden orjia, vaan voimme vapaasti tutkia samoja ilmiöitä, joita spiritismissä tutkitaan mediumien avulla. Teosofi toisin sanoen koettaa itsessään kehittää niitä aisteja, jotka asettavat hänet suoraan yhteyteen henkimaailman kanssa, niin että hän näkee henkimaailmaan ja osaa itsetietoisesti seurustella henkien kanssa. Hänen ja henkien välillä ei ole mitään muuria, jonka läpi hän ei näe ja jonka takaa hän ainoastaan voi puhua henkien kanssa; vaan

teosofi pyrkii seurustelemaan henkimaailman olentojen kanssa samalla tavalla kuin hän seurustelee n. s. »elävien ihmisten» kanssa.

Mitä nyt tällainen teosofi sanoo spiritistisistä ilmiöistä ja henkimaailmasta? Hän sanoo, että vainajat tietysti ovat henkimaailmassa, mutta että siellä on äärettömän paljon muitakin olentoja. Henkimaailmassa on kaikki eläimet, sillä ei ihminen yksin elä kuoleman jälkeen, vaan myöskin eläimet. Hän sanoo vielä, että henkimaailmassa on paljon sellaisia olentoja, jotka eivät ole ihmisiä eivätkä eläimiä, vaan jotka muodostavat aivan toisen kehitysjärjestelmän. Sellaisista olennoista puhutaan kansojen kesken erilaisilla nimityksillä; milloin niitä kutsutaan peikoiksi ja tontuiksi, milloin haltijoiksi, vedenneidoiksi, sinipiioiksi j. n. e. aina riippuen siitä, minkälaisista olennoista on puhe, sillä niitä on lukemattomia lajeja. Kalevala on aivan täynnä tällaisia nimityksiä. Kaikilla kansoilla on sanoja kuvaamaan tuollaisia olentoja, jotka eivät ole ihmisiä eivätkä eläimiä.

Semmoinen ihminen, joka todella näkee henkimaailmaan, tietää, että siellä on äärettömän paljon henkiolentoja, ja että paitsi ihmisten ja eläinten henkiä j. n. e., siellä on vielä kaikki elävät ihmiset. Me emme suinkaan joudu henkimaailmaan vasta kuoliossamme, vaan olemme nyt jo sen jäseniä. Me emme kuoliossamme muuta toisesta paikasta toiseen, vaan me heitämme päältäämme näkyväisen ruumiin ja seisomme siinä toisessa ruumiissamme, henkiruumiissa.

Koska nyt jo olemme henkimaailman jäseniä, on päivän selvä, että vain oma luonnollinen sokeutemme ja kuuroutemme estää meitä seurustelemasta henkien kanssa. Nämä aivomme, tämä fyysillinen ruumis, verho, johon olemme puetut, se estää meitä näkemästä henkimaailmaan, mutta ne, jotka ovat kylliksi kehittäneet sisäisiä aistejaan, näkevät, että elävät ihmisetkin ovat henkimaailman jäseniä.

Kun siis teosofisessa valossa katselemme spiritistisiä ilmiöitä, huomaamme, että niissä todella on paljon voimia vaikuttamassa. Niitä eivät ainoastaan vainajien henget aiheuta (tämä tapahtuukin verrattain harvoin), vaan kaikenlaiset muut näkymättömän maailman olennot ja sitä paitsi elävät ihmiset.

Että olemme henkimaailman jäseniä, merkitsee, että itsessämme olemme suurempia olentoja kuin näkyväinen ruumiimme, jonka kautta vain osa koko meidän tajunnastamme ilmestyy. Uudempi sielutiede on ruvennut puhumaan yli-, ali- ja päivätajunnasta.

Päivätajunta on ihmisen tavallinen »minä», joka sanoo: »minä olen se henkilö, joka täällä elän, olen se ja se.» Mutta paitsi tätä on jokaisella ihmisellä tajuntapiiri, jossa hän ei ole itsetietoinen; hän ainoastaan kuulee sen äänen omassatunnossaan. Kun ihminen tekee väärin, hän ikäänkuin itse sanoo itselleen, hän itse korkeampana olentona puhuu päivätajunnalleen: »Nyt teit väärin.» Omatunto on oman suuremman itsemme ääni meissä. Henkisinä olentoina olemme näin muodoin paljon suuremmat päivätajuista personallisuuttamme, ja monet spiritistiset

ilmiöt saattavat johtua tästä ihmisen ylitajunnasta. Tavallinen spiritistinen ilmiö on, että joku vaipuu »transiin» ja rupee puhumaan »vieraalla» kielellä ja muuttuneella äänellä, ikäänkuin toinen puhuisi hänen suunsa, kautta. Täällä suomessa on usein sellaisia unessa saarnaajia, vaimoja tai miehiä, jotka saarnaavat aivan kuin joku pappi puhuisi. Tämä voi tietysti olla joku vainaja, mutta saattaa myös olla puhujan oma korkeampi tajunta, joka mielellään tahtoisikin tehdä jotain hyvää ihmiskunnalle, kehottaa veljiään elämään puhtaasti ja hyvin, mutta jonka personallinen ilmennys ei ole saanut sivistystä ja oppia. Hänellä ei ole sellaisia saarnakyykyjä päivätajunnassaan, vaan hänen korkeampi sielunsa ikäänkuin vaivuttaa personallisuuden horrostilaan voidakseen välittömästi puhua sen kautta. Ja vaikka hänen puheensa on samansuuntainen kuin tavallisten pappien ja maallikkosaarnaajien, voimme usein huomata tällaisista unessa saarnaajista, etteivät ne vain yksitoikkoisesti toista: »usko tai joudut kadotukseen», vaan että tavallisesti jotain todellisempaa on heillä tarkoituksena. He kehottavat usein painavalla ponnella kuulijoitaan elämään puhdasta ja siveellistä elämää. Koko heidän toimintansa lähtee nähtävästi hyvästä tajunnasta, korkeamman minän sisällisestä tahdosta. Mutta koska tuollainen ihminen on mediumi, joka vaipuu horrostilaan, voi myöskin tapahtua, että vainaja puhuu hänen suunsa kautta. Jos on ketään täällä läsnä, joka kokeilee spiritistisellä alalla — en tahtoisin kehottaa ketään sitä tekemään — antaisin hänelle sen neuvon, että hän olisi hyvin

varovainen ja arvostelisi aina terveellä järjellään kaikkia tuollaisia ilmoituksia ja punnitseisi, tulevatko ne välttämättä joltakin vainajalta, vai tulevatko ne mediumin yli- tai alitajunnasta tai läsnäolevien tajunnasta. Sillä kun ihminen on transitilassa ja enemmän tai vähemmän hyvä mediumi, niin hän kykenee lukemaan toisten ajatuksia.

Sentähden on hyvä, että vakavat ja harjaantuneet tiedemiehet tutkivat spiritistisiä ilmiöitä, mutta ikävä on, jos niitä tehdään jonkinmoiseksi seuralpeliksi ja harjotetaan siellä täällä hovin vuoksi, sillä nämä ovat vakavia asioita, koska niissä on kysymyksessä ihmissielun salaiset voimat, ja me voimme niistä saada oppia, mutta emme saa niitä käyttäen huviksemme.

Nyt on vielä vähän puhuttava siitä kehityksestä, mikä saattaa ihmisen teosofisella tavalla yhteyteen henkimaailman kanssa. Ymmärtääksemme tämän täytyy meidän pitää muistissa, että me nyt" jo olemme henkimaailman jäseniä, ja että siis on kysymyksessä ainoastaan, että aistimme itsetietoisesti aukenisivat sille maailmalle niin sanoakseni, että korvamme oppisi kuulemaan henkimaailman ääniä ja silmämme näkemään sen valoja, värejä ja asukkaita. Fyysillisen ruumiimme puolesta me olemme jäseniä vain tässä näkyväisessä maailmassa, mutta näkymättömän maailman jäseniä me olemme toisen sisällisen ruumiin kautta, johon kuoleman jälkeen olemme puetut. Tämän sisällisen ruumiin aistimien pitää kehittyä, jotta voisimme päästä yhteyteen henkimaailman kanssa. Vaikka silmämme tulisivat

kuinka tarkkanäköisiksi, korvamme kuinka herkiksi tahansa, emme näe henkimaailmaan, sillä sen yhteyteen saattaa meidät toiset aistimet, n. k. astrali-ruumiin aistimet, ja ne ovat aivan toisenlaiset kuin fyysillisen ruumiin.

Nyt on monta menettelytapaa, millä kehitetään näitä astralisia eli henkisiä aisteja. Mutta en tahdo puhua muusta kuin siitä menettelytavasta, joka on kaikkein korkein ja luotettavin, kaikkein vanhin, siitä, josta kaikki uskonnot ja kaikki ihmiskunnan suuret opettajat puhuvat; ja se tapa on, että kehitämme omaa sieluamme ylhäältä ja sisältä päin, ei noita aisteja ensin, vaan omaa tajuntaamme. Silloin sielu itsestään muodostaa noita aistejaankin, herättää ne eloon, kehittää niitä, ja siten pääsemme henkimaailman jäseniksi ikäänkuin ylhäältäpäin, korkeammalta, sisäiseltä tasolta.

Ja mikä on se menettelytapa? Se on tuo ikui-
nen, että meidän pitää puhdistua ja kehittyä olen-
noiksi, joissa Jumalan voima voi vaikuttaa. Se tie,
jota meidän on kulkeminen, jos tahdomme tulla
itsetietoisiksi henkimaailman jäseniksi, on se ikui-
nen tie, johon kaikki uskonnot viittaavat. Sitä tietä
on opettanut jokainen ihmiskunnan suuri opettaja,
joka on sanonut: »Minä olen löytänyt totuuden,
minä olen totuus, seuratkaa minua, kulkekaa samaa
tietä, jota minä olen kulkenut, tulkaa jumalanpojiksi,
täydellisiksi ihmisiksi, joissa Jumalan elämä voi
ilmetä, pyrkikää ihanteeseen!» Nämä suuret opet-
tajat asettavat omassa personassaan eteemme ihan-
teen, täydellisen ihmisen, jota meidän tulee tavo-

telia. He sanovat: »Tämä on koko elämän sisällys, tämä sen päämäärä! Kuta lähemmäksi te henkissä kehityksessänne tulette täydellistä ihmistä, kuta enemmän teissä pääsee vaikuttamaan totuuden suuri tieto, täydellisen rakkauden suloinen elämä, sitä enemmän te myöskin näette, missä maailmassa te elätte, minkälaisia olentoja te ihmiset oikeastaan olette. Te vähäuskoiset, jotka ette uskalla kulkea pyhyiden tietä, ette uskalla nousta sieluina ylöspäin, luopua itsekkyydestä ja tavotella korkeinta ihannetta, tavotella Jumalaa, te ette tiedä, keitä te olette ja mitä teille on valmistettu! Mutta katsokaa: Luonto itse, Jumala itse on valmistanut teille elämän, ihanan ja suuren elämän, josta kaikki keran tulette osallisiksi.»

Uskonnot ja suuret opettajat ovat tulleet tänne huomauttamaan meille, että meidän pitää itse pyrkiä sitä elämää kohti, vapaaehtoisesti kulkea sitä päämäärää kohti, johon olemassaolo kaikkien surujensa ja ilojensa kautta vie meitä. Kaikki kokemukset opettavat meille, että näkyväinen elämä ei ole todellinen, vaan että todellinen elämä on se näkymätön, jota elämme omassa sisässämme, jota emme vielä näe, mutta jonka kaikessa kirkkaudessaan tulemme näkemään sinä päivänä, jolloin silmämme ovat auenneet, jolloin osaamme seistä Jumalan edessä, eikä enää vavista synnin pelosta vaan riemuita siitä, että olemme nousseet synnin yläpuolelle, että vapaaehtoisesti olemme luopuneet pahasta ja valinneet hyvän ja tahdomme palvella ihmis-kuntaa. Sinä päivänä me näemme selvästi, keitä

olemme, että olemme Jumalasta lähteneet, ja että tehtävämme on suuri, mutta jo ennen sitä päivää voimme uskoa, että meillä on sellainen päämäärä ja voimme sitä tavoitella; ja kuta kiihkeämmin sitä tavoitteleminen ja koettaminen elää todellista elämää totuudessa ja rakkaudessa, sitä onnellisemmiksi me tulemme.

II.

Kuoleman Jälkeen.

Arvoisat kuulijani!

Tämänpäiväisessä esitelmässä on tarkotuksemme käsitellä teosofiselta kannalta kuolemanjälkeistä elämää, tarkastaa, millainen on ihmisen tila kuoleman jälkeen, ja millainen se henkimaailma, johon kuollessamme joudumme. Eilen mainittiin että me nyt jo olemme henkimaailman jäseniä, ja että kuolemaa ei voi verrata matkustamiseen toisesta maasta toiseen, vaan että se on kuin vaatteen heittämistä päältäämme. Näkymätön maailma ei paikallisesti ole toisaalla, vaan tunkee läpi näkyväisen maailman. Jotta tämän paremmin ymmärtäisimme, täytyy meidän vähän tarkastaa, minkälainen olento ihminen on.

Ihminen ei ole ainoastaan tämä fyysillinen »elävä ruumis», vaan hyvällä syyllä voimme ihmisessä erottaa erilaisia perusosia eli prinssiippejä. Tämä fyysillinen ruumis, joka tekee työtä, syö ja juo, on kyllä elävä elimistö, mutta me ihmiset olemme paljon muuta, kuin vain tämä elävä koneisto.

Ensiksikin me olemme tunteita: haluja, himoja ja intohimoja. Koko meidän tunne-elämämme on aivan kuin erityinen piiri tajunnassamme, ja me tunnemme olevamme siinä tajuntapiirissä paljon enemmän kotonamme kuin fyysillisen ruumiimme elimellisessä toiminnassa. Me olemme ihmisinä paljon lähempänä itseämme silloin kun puhumme tunteistamme, haluistamme ja himoistamme, kuin jos puhumme nukkumisesta ja syömisestä.

Mutta jokainen voi erottaa itsessään vielä toisen maailman, ajatusmaailman. Me emme ainoastaan tunne, me ajattelemmekin. Tietopuolisesti voisimme tehdä eron tajuntamme eri maailmojen välillä ja puhua tunteista erillään ajatuksista, vaikka käytännöllisesti sielullinen elämä aina on tunnetta ja ajatusta yhtäaikaan ja melkein aina siinä samalla piilee jonkunmoinen tahto, halu eli himo. Siis tuo kolminaisuus, jota kutsutaan tahdoksi, tiedoksi ja tunnoksi, ilmenee aina yhtäaikaan inhimillisessä sieluelämässä, joskin toinen tai toinen näistä toiminnoista kerrallaan astuu eturiviin.

Nyt teosofinen maailmankatsomus ja salaiset tutkimukset opettavat meille, että samalla tavoin kuin tämä fyysillinen ruumis on elävä olento eli maailma, joka kuuluu erityiseen ulkonaiseen maailmaan ja on itse aistillisesti ulkokohtainen (objektivinen), samalla tavoin nuo toisetkin maailmat ovat olemassa ulkokohtaisina ja elävinä sekä ihmisessä itsessään että hänen ulkopuolellaan. Salaiset tutkimukset sanovat, että ihmisessä hänen tunteensa, halunsa ja himonsa muodostavat erityisen ruumiin eli käyttöväliseen ja

kuuluvat omaan erityiseen maailmaansa, kuten fyysillinen ruumis fyysilliseen maailmaan. Ja samalla tavoin ihmisen ajatuselämä tapahtuu erityisen ruumiin, ajatusruumiin välityksellä, joka niinkään kuuluu todelliseen, ulkokohtaiseen, vaikka meille näkyvämmään maailmaan.

Mutta kuinka on ymmärrettävissä, että nekin ovat todellisia maailmoita ja että meillä on yhtäaikaan monta eri käyttövälinettä eli ruumista? Me tiedämme, että fyysillinen ruumiimme on kokoonpantu äärettömän suuresta joukosta pienen pieniä ainehiukkasia, värähteleviä atomia, jotka yhdistyvät ja muodostavat erityisiä aineita, kiinteitä, juoksevia, kaasumaisia, jopa eetterisiäkin. Samalla tavalla näkyvämmätkin maailmat ja ruumiit ovat aineellisia omalla tavallaan. Ihmisen tunteet muodostavat aineellisen ruumiin, jota kutsutaan astraliruumiiksi ja joka on asukkaana eli jäsenenä maailmassa, joka on aineellinen ja jota kutsutaan astralimaailmaksi. Tämä merkitsee, että astralimaailma ja astraliruumis on kokoonpantu atomeista, toisenlaisista kuin fyysillisen maailman, mutta kuitenkin aineellisista ainehiukkasista, jotka värähtelevät. Ihmisen tunteet ovat näiden äärettömän pienten atomien värähtelyjä tunneruumiissa. Samalla tavalla on ajatusmaailma ja ajatusruumis aineellinen; se on muodostunut toisenlaisista atomeista, jotka värähtelevät, kun ajattelemmme. Sitä kutsutaan mentalimaailmaksi ja vastaavaa käyttövälinettä mentaliruumiiksi. *) Nämä

*) Näistä asioista luetaan tarkemmin kirjassa „Mitä on kuolema?” siv. 161—176.

korkeammat maailmat ovat meille näkymättömiä, sentähden että meissä ei ole vielä kehittyneet ne aistit, jotka kuuluvat tunne- ja ajatusruumiisiin ja joiden kautta me voimme ulkokohtaisesti havaita luonnon salatut maailmat. Vasta sitten kun nuo aistit ovat ihmisessä heränneet toimintaan, voi hän itsetietoisesti nähdä näkymättömiin maailmoihin.

Tällä tavoin on mielessä pidettävä, että ihmisellä on kolme ruumista, näkyväinen fyysillinen ruumis, joka välittää hänen yhteyttään fyysillisen maailman kanssa, astrali- eli tunne- eli himoruumis, joka välittää yhteyttä astralimaailman kanssa ja mentali- eli ajatusruumis, joka välittää yhteyttä ajatusmaailman kanssa. Itsessään ihminen on tajuava olento, tajuntakeskus, minuus, joka on pukeutunut kolmeen ruumiiseen. Ihminen on tajuinen »minä», joka voi ajatella, tuntea ja toimia. Hän on pukeutunut ajatusruumiiseen, se on: hän osaa ajatella; hän on pukeutunut tunneruumiiseen, se on: hän osaa tuntea ja sillä tavalla olla yhteydessä tunnemaailman kanssa; hän on pukeutunut näkyväiseen ruumiiseen, se on: hän voi sen avulla panna tahtonsa toimeen teoissa fyysillisessä »tekojen maailmassa».

Saatuamme täten yleiskuvan ihmisen olemuksesta olemme nyt tilaisuudessa puhua kuolemasta. Lyhyesti sanoen kuolema on siinä, että ihminen vetäytyy itseensä, kääntää huomionsa pois kaikesta ulkonaisesta ja ulkokohtaisesta ja heittää ruumiin toisensa perästä. Ensiksi hän jättää tämän näkyväisen maailman ja näkyväisen ruumiinsa. Elottomaksi jää fyysillinen ruumis, kun ihminen vetäy-

tyy pois sisempään maailmaan, tuohon astrali- eli tunnemaailmaan, jossa hänen tajuava minänsä ulkonaisesti on puettuna tunneruumiin. Mutta ei hän sinnekään jää, vaan vetäytyy yhä syvemmälle itseensä, kääntäen vähitellen huomionsa pois tunteiden maailmasta. Hän astuu vihdoin ulos astrali-ruumiistaan ja jättää sen — kuolee astralisesti — sekä nousee tuohon vielä korkeampaan maailmaan, jota kutsutaan mentaliseksi, puettuna mentali- eli ajatusruumiin. Mutta — siinäkin hän ei pysy, sillä kuolema on täydellinen itseensä vetäytyminen, vaan hän irtautuu siitäkin maailmasta ja kohoaa eli syventyy aivan sisimpään itseensä, jota voisimme sanoa omaksitunnoksi, ihmisen korkeimmaksi tajunta-keskukseksi.

Tällainen on kuolema. Se on yhden ruumiin heittämistä toisensa jälkeen. Mutta mitä se merkitsee? Meidän täytyy katsella koko prosessia ulkoapäin, että se tulisi elävämmäksi mielikuvituksessamme.

Kun ihminen on jättänyt tekojen maailman, jossa hän saattoi tahtonsa mukaan toimia, ja joutuu tunteitten astraliseen maailmaan, joka oli hänelle näkymätön maallisen elämänsä aikana, silloin tämä astrali- maailma eli joku osa siitä tulee näkyväksi hänelle. Eilen jo huomautettiin, että ihminen kuollessaan siirtyy siihen piiriin, joka vastaa hänen sisäisiä taipumuksiaan, hänen himojaan ja halujaan ja tunteitaan, ja se piiri astralimaailmasta tulee silloin hänelle näkyväksi. Ulkokohtaiseksi muuttuu nyt se mikä ennen oli hänelle näkymätön, niin kauan kuin hänen tajuntansa oli keskittynyt fyysillisiin aivoi-

hin. Nyt kun hänen tajuntansa keskittyy astraliruumiiseen, tulee astralimaailmasta sen verran näkyväksi, kuin hänelle niin sanoaksemme on kotoista. Jokaisella ihmisellä on omia tunteitaan, halujaan ja himojaan. Toinen on hidas ja alakuloinen, toinen on kiivas ja intohimoinen. Jokainen kuollessaan vetäytyy siihen piiriin, joka vastaa hänen omaa sisällistä tunne-elämäänsä, joka siis värähtelee samalla tavalla kuin hänen oma astraliruumiinsa. Ja tämä astralisen henkimaailman piiri eli osa jää nyt hänen ensimmäiseksi olinpaikakseen kuoleman jälkeen. Uskonnoissa tätä ensimmäistä tilaa on kutsuttu osaksi helvetiksi, osaksi kiirastuleksi, kuten esim. katolilaisessa kirkossa. Tämä riippuu siitä, että astralinen olotila useimmiten on ollut kärsimystä. Ihmiskunta on toistaiseksi alhaisella kehitysasteella; meillä ihmisillä on paljon itsekkäitä tunteita, me olemme itsekkäitä parhaimmissakin pyrinnoissämme, meillä on kaikenmoisia intohimoja ja haluja ja paljon sellaisia tunteita, jotka tarkoittavat vain omaa ulkonaista onneamme. Näistä tunteista astralinen eli himoruumiimme on rakennettu ja kuoleman jällestä tulevat pyrkimyksemme ja himomme meille kaikille ikäänkuin ulkokohtaisiksi. Jos ne silloin eivät sovi yhteen kuoleman periaatteen kanssa, joka on itseensä vetäytymistä, jos ne eivät ole sopuisuudessa lain kanssa, joka vaatii ihmistä kehittymään epäitsekkääksi, vaan taistelevat sitä lakia vastaan, niin elämä astralimaailmassa on ihmiselle kärsimystä, ja sentähden ovat uskonnot kutsuneet sitä helvetiksi tahi kiirastuleksi.

Helvettiä se on siinä tapauksessa, että ihminen on kerrassaan kehittymätön ja täynnä alhaisia himoja ja pahaa tahtoa, mutta kuta kehittyneempi ihminen on, sitä enempi poistuvat hänen astrali-elämästään kärsimykset ja helvetti muuttuu kiirastuleksi.

Kiirastulessa ihmisen vähitellen täytyy irtautua itsekkäistä tunteistaan. Hän riippuu niissä kiinni, sillä ne miellyttävät häntä, ne ovat muistoja hänen elämästään maan päällä, tekojen maailmasta, missä hän oli tilaisuudessa tyydyttämään niitä. Tässä astralimaailmassa hän ei ole tilaisuudessa tyydyttämään itsekkäitä halujaan ja himojaan, ja se tuottaa hänelle kärsimystä. Hänen sisässään puhuu kuolon laki: »sinun pitää irtautua pahasta ja nousta korkeammalle», mutta himonsa estävät ja pidättävät häntä. Sentähden astralielämä kiirastulenakin on kärsimystä sille ihmiselle, jolla on itsekkäitä pyyteitä ja himoja, mutta niille, jotka ovat elämän ymmärtäneet, se ei ole kärsimystä, vaan päinvastoin ihanaa työtä.

Jokainen ihminen joutuu siis kuoleman jälkeen ensiksi kärsimysperäiseen välitilaan, ja hänen siellä-olo-aikansa pituus riippuu hänen oman himoluontonsa voimakkuudesta, sillä hänen täytyy se voittaa. Tästä me opimme suuren läksyn: meidän pitäisi voittaa himoluontomme jo eläessämme, eli kuten mystikot sanoivat, oppia »kuolemaan», luopua alemmasta itsestämme, kuolla maailmalle ja itsellemme. Silloin ei meidän tarvitseisi kuoleman jälkeen niin kauan kärsiä ja taistella, vaan voisimme

tehdä parempaa ja hyödyllisempää työtä. Mutta kun emme ole elämässämme oppineet kuolettamaan himoluontoamme, niin täytyy meidän se tehdä kuoleman jälkeen, jonka tähden kuolemanjälkeinen olo monelle ihmiselle onkin »itkua ja hammasten kiristystä.»

Mutta kun ihminen huomaa, ettei hän voi tyydyttää himojansa, vaan että hänen täytyy päästä niistä irti, silloin hän voittaa ne luonnon pakosta, ja ne ikäänkuin palavat loppuun. Ja kun hän on himonsa tuskalla ja työllä polttanut pois, silloin hänen mielensä huomio kääntyy korkeampaan maailmaan, ajatusmaailmaan, ja tätä maailmaa on uskonnoissa kutsuttu taivaaksi eli paratiisiksi.

Jokainen ihminen astuu määrätyn ajan kuluttua taivaasen, sillä jokaisella ihmisellä on eläessään ollut paitsi itsekkäitä ja intohimoisia pyyteitä myöskin yleviä, epäitsekäitä ja kauniita tunteita ja ajatuksia, ja niillä hän on rakentanut itselleen taivaan jo eläessään. Ihminen kantaa rinnassaan omat helvettinsä ja omat taivaansa, sillä me tiedämme, että se ihminen, joka on kerrassaan himojensa hallussa, hän elää helvetissä jo täällä maan päällä, ja taas tiedämme, että se ihminen, joka kieltää itsensä ja tahtoo kaikkea epäitsekästä ja kaunista, hän elää taivaassa jo maan päällä. Mutta jokainen ihminen saa taivasta tuntea kuoleman jälkeen, sillä onhan jokainen eläessään joskus tuntenut taivaallista riemua ja hiljaista onnea siitä, että hänen oma sisäinen olentonsa on ollut sopusoinnussa Jumalan tahdon ja elämän lain kanssa. Taivaassa hän tuhatkertaisesti

nauttii iloa ja onnea siitä hyvästä, jota hän on kehittänyt itsessään maallisen elämänsä aikana. Me näemme tästä luonnon asettamasta järjestyksestä, että onni oikeastaan on se tila, jolloin ihminen ikäänkuin sulattaa kaiken sen, minkä hän on oppinut. Kärsimys opettaa meitä näkemään puutteemme, näyttää meille, missä olemme erehtyneet, sillä elämän laki rankaisee aina sitä, joka tieteen tai tietämättään sitä polkee. Ensimmäinen askel kuoleman jälkeen on meille tuskaa ja kärsimystä, mutta kun sitten tulemme onnelliseen ja rauhalliseen mielen-tilaan, silloin osaamme rauhallisesti ajatella, mitä olemme oppineet ja kehittää hyviä puoliamme, mikä itsessään on onnea. Tämän nojalla useimmille nykyajan ihmisille heidän taivaallinen elämänsä kuoleman jälkeen on verrattoman paljon pitempi kuin kärsimystilansa. Ihmiskunta on jo siinä määrin kehittänyt hyviä ominaisuuksiaan, että sen taivaallinen tila kuoleman jälkeen on paljon pitempi kuin sen kärsimystila, paljon pitempi kuin maallinen elämäkin.

Sittenkuin ihminen on ollut aikansa taivaissa, tulee se suuri hetki, jolloin hän astuu omaan sisäänsä, omaantuntoonsa, korkeampaan minäänsä ja kadottaa koko personallisen tietoisuutensa. Hän ikäänkuin jättää koko tuon katoovaisen olosuhteen, että hän on Pekka tai Paavo, hylkää ulkonaisen personallisen tajuntansa ja astuu ikuisena henkisenä olentona omaan itseensä. Tämä on ihmisen korkein tila kuoleman jälkeen, ja kun se tila päättyy, alkaa jotakin aivan uutta.

Mitä nim. silloin tapahtuu? Tapahtuu se, jota kutsutaan jälleensyntymiseksi, reinkarnatsiooniksi eli uudelleen lihaantumiseksi. Korkeampi minä astuu takaisin maan päälle kokoomaan uusia kokemuksia. Hän tulee ensin alas ajatusmaailmaan, kokoaa ympärillensä mentaliainetta ja verhoutuu ajatusruumiin, jonka välityksellä hän saattaa ajatella. Sitten hän astuu astralitasolla, kerää ympärilleen astrali-maailman atomeja ja muodostaa itselleen tunneruumiin. Sekä ajatus- että tunneruumis tulevat kokoonpannuiksi samanlaisista atomeista kuin ne ruumiit, jotka hän viimeksi käytti. Hän siis saa ruveta jatkamaan siitä, mihin hän viimein lopetti työnsä. Vihdoin hän saa fyysillisen ruumiin ja syntyy johonkin perheeseen, ja täten muodostuu uusi personallisuus, ja on aivan kuin uusi ihminen olisi syntynyt.

Mutta ihminen on se sama vanha; jokainen meistä on ikuinen olento, me olemme monta kertaa olleet täällä maan päällä ja tulemme tänne vielä monta kertaa. Sentakia me olemme niin erilaisia, että olemme kehittyneet eri tavalla: toinen on kehittänyt toista puolta olemuksestaan, toinen toista puolta. Toinen on ehkä päässyt vähän pitemmälle kuin toinen, mutta kaikki me olemme ikuisia olentoja, jumalallista alkuperää, vaikka olemme ruumistuneet, olemme puetut kolmeen ruumiiseen. Ikuisia henkiä me olemme ja me tulemme tänne uudelleen ja yhä uudelleen, kunnes olemme oppineet aivan itsetietoisiksi siitä, keitä me olemme, kunnes aivan

täydellisesti olemme oppineet tuntemaan oman itsemme.

Tällainen on ihmisen tila kuoleman jälkeen ja elämä ja kuolema ovat vain kaksi eri tilaa, jotka alituisesti vaihtelevat. Ei ole oikeastaan olemassa mitään kuolemaa, kaikki on elämätä. Mutta elämäksi kutsumme sitä tilaa, jolloin astumme ikäänkuin ulos tahi alas omasta itsestämme. Kuolema taas on, että vetäydymme takaisin itseemme, omaan oikeaan kotoomme, ja tällainen vaihtelu uudistuu, kunnes tulemme itsetietoisiksi siitä, että olemme jumalan poikia, joilla on jumalallisia kykyjä ja joiden täytyy elää jumalallista elämää.

Nyt sanovat monet: eikö teosofia puhu meille vain sellaisista pilventakaisista asioista, että tulemme haaveilijoiksi, jotka emme tiedä mitään elämän todellisuuksista, vaan elämme mielikuvituksen avulla noissa kuolemantakaisissa maailmoissa ja joudumme pois kaikesta käytännöllisestä toiminnasta?

Teosofia ja salatieteelliset tutkimukset käsittelevät paljon muita asioita, kuin mistä nyt olen puhunut, joten siis ei pidä paikkansa väite, että tavoittelisimme ainoastaan jotain tällaista. Mutta sitä paitsi me näemme, että tämä itse asiassa ei ole mitään pilventakaista, vaan juuri käytännöllistä elämää, sillä tämmöinen tieto avaa silmämme näkemään, keitä olemme ja missä elämme.

Mehän olemme sokeita, kun emme näe muuta kuin ulkonaisen pinnan. Tiedekin sanoo, että tämä ei ole todellista, että emme näe olioita sellaisina kuin ne ovat, sillä kaikki aineelliset kappaleet ovat

kokoonpannut atomeista, jotka ovat äärettömässä väreilyliikkeessä ja ovat näkymättömät silmälle. Siis mekin fyysillisinä ja ruumiillisina olentoina olemme näkymättömät, ja meidän näkymisemme riippuu vain siitä, että fyysillisesti näkymättömät voimakakeskukset värähtelevät sillä tavalla, että saatamme ne aistita. Koko maailma on vain ainehiukkasten värähtelyä, ja kaikki mitä ulkonaisesti näemme on vain harhakuvaa, sillä itse asiassa kaikki on voimaa ja kaikki on järkeä ja koko maailma on järkeä, tahtoa ja tunnetta. Kaikki on vaan harhanäkyä, mitä silmillämme näemme, selittää oma länsimainen tiettemme, ja nyt salaiset tutkimukset avaavat silmämme näkemään paljon enemmän. Ne todistavat, etteivät nuo henkimaailmat ole mitään pilventakaisia ja ylen kaukaisia maailmoita, vaan maailmoita, joissa parasta aikaa elämme. Sokeudestamme riippuu, ettemme niitä näe, mutta jokainen tuntee itsessään, että hän on tunnetta ja ajatusta, enemmän kuin mitään muuta. Hänen oma elämänsä on tajunnassa, ei ruumiillisissa toiminnoissa, vaikka tajuntaa ilmenee ajatuksina ja tunteina aineellisten väräilyjen kautta. Jokainen tuntee itsessään, että oma elämänsä on sisäistä, ei ulkonaista. Voihan ruumis olla kuollut, mutta hän on yhtäkaikki »minä» sen kautta, että hän ajattelee ja tuntee. Jokainen tuntee, että hän sisällisesti elää näkymätöntä elämää.

Nyt salaiset tutkimukset auttavat meitä ymmärtämään, että tuo näkymätön elämä on todellista elämää, ainakin yhtä todellista kuin fyysillisesti näkyvä. Kun me ymmärrämme, että fyysillinen

maailma on vain kolmas osa aineellisesta maailmasta ja että toinen osa on tunnemaailma ja kolmas on ajatusmaailma, niin näemme, että elämä onkin jotain aivan toista kuin näkyväisessä ruumiissa oleminen, se on kolminaisuus tekoa, ajatusta ja tunnetta. Me ymmärrämme, että jokainen noista on yhtä tärkeä, ja että kun nyt jo elämme henkimaailmassa, niin rakennamme nyt jo kohtaloamme kuoleman jälkeen. Tämä kohtalo ei tule sellaisella epätietoisella tavalla, että joku jumalallinen olento ottaa ja panee meidät johonkin paikkaan joko rangaistukseksi tai palkinnoksi uskostamme tai teoistamme, vaan siten, että itse eläessämme muodostamme sen himoruumiin, joka tulee ainoaksi kärsimyksen ja rangaistuksen välikappaleeksi kuoleman jälkeen, ja siten, että me nyt jo rakennamme sen ajatuspiirin, josta kuoleman jälkeen muodostuu meidän palkintomme ja taivaamme.

Ihmiskunta on pitkin matkaa rakentanut omat manalansa ja taivaansa ja laittanut kuolemanjälkeisen olonsa sellaiseksi kuin se nyt on. Meidän tehtävämme on vähitellen muuttaa kaikki helvetit ja kiirastulet taivaiksi. Ja miten se tapahtuu? Siten että me nyt jo tässä elämässä maan päällä alamme elää sitä elämää, joka on taivaasta kotoisin, alamme nyt jo puhdistaa alempaa luonnottamme, luopua itsekkäistä pyyteistämme, luopua kaikista ahtaista, kuluneista ajatuksista, ja täytämme oman henkemme uusilla jaloilla ja ihanilla tunteilla ja ajatuksilla. Sillä tavoin teemme työtä ei ainoastaan itsellemme vaan koko ihmiskunnalle, ei ainoastaan nykyisille

ihmisille vaan tulevillekin, sillä tämän työn kautta me muutamme sekä koko fyysillisen elämän että kiirastulet ja taivaat kuoleman jälkeen.

Meidän tehtävämme on rakentaa maallinen elämä paratiisiksi, ja se merkitsee, että meissä itsesämme täytyy asua paratiisi eli taivas. Ja kun meissä yhä useammissa taivas tulee eläväksi, silloin muuttuu ulkonainenkin elämä, sillä silloin emme siedä emmekä kärsi sellaisia oloja, jotka ovat taivasta vastaan. Sentähden tämä puhdistustyö on arvaamattoman tärkeä itsellemme ja ihmiskunnalle, ja se on ikuisesti käytännöllisintä työtä, mitä on olemassa. Paljon tärkeämpää, kuin että joku yksityinen meistä pääsee valtaan ja mahtavuuteen, saa syödä hyvää ruokaa, maata mukavasti ja olla ruumiillisesti onnellinen, paljon tärkeämpää on, että taivas astuu alas maan päälle, ja tämä tapahtuu sen ikuisen työn kautta, joka on ihmisen suurin tehtävä: ihmiselämän puhdistustyö.

Teosofista kirjallisuutta:

H. P. Blavatsky, Teosofian avain. Hinta 4: —, sid. 5: 50
Annie Besant, Jälleensyntyminen. Hinta 1: —, sid. 2: —.

— » —, Karma. Hinta 1: —, sid. 2: —.

C. W. Leadbeater, Teosofian ulkopiirteet. Hinta —: 50.

Bhagavad-Gîtâ eli Herran laulu. Hinta 3: —, sid. 4: 50.

H. S. Olcott, Buddhalainen Katkismus. Hinta 1: 50, sid.
2: 50.

Carl du Prel, Mistä tulen, mihin menen?. Hinta 1: —,
sid. 2: —.

C. S., Omantunnon uskonto. Kolmas painos. Hinta —: 75.

R. W. Trine, Luonteen kasvatus. Hinta —: 50.

Pekka Ervast, Valoa kohti. Toinen painos. Hinta 1: 75
ja 2: 25".

— » —, Mitä on kuolema? Toinen painos. Hinta 3: —,
sid. 4: 50.

— » —, »Salainen Oppi» ja muita kirjoituksia. Hinta—: 50.

— » —, Salatieteilijän sanakirja. Hinta 1: —, sid. 2: —.

— » —, Kun usko petti. Hinta —: 20.

— » —, Teosofia ja Teosofinen Seura. Toinen painos.
Hinta —: 40.

— » —, Haaveilija. Hinta 2: —, sid. 3: 50.

— » —, Henkimaailman salaisuudet ja kuoleman jälkeinen
elämä. (Teos. esitelmiä N:o 1). Hinta —: 50.

— » —, H. S. Olcottin elämän työ. Smk.. 1: —, sid.
2: —.

W. W. Atkinsson, Ajatuksen laki. Hinta 1: —

Tuntematon, Elämän kysymyksiä. Hinta —: 75.

A. H. Barley, Astrologian järjellinen perusta. Hinta 1: 50,
sid. 2: 50.

C. S., Kort utkast till en världsåskådning och därpå grun-
dad idealets religion. Hinta 1: —.

Kaikkia näitä teoksia saadaan kirjakaupoista, asiamie-
hiltämme ja suoraan meiltä.

Ruotsalaista teosofista kirjallisuutta on meillä myytävänä
ja meidän kauttamme voipi tilata saksan- ja englanninkie-
listä teosofista kirjallisuutta.

Teosofinen Kirjakauppa ja Kustannusliike
Helsinki, Mikonkatu 11

Hinta —: 50 penniä.

Omatunto,

Teosofinen Aikakauslehti

kolmas vuosikerta 1907

ilmestyy Helsingissä joka kuukauden 15 p:nä,
sisältäen alkuperäisiä ja suomennettuja kirjoituksia
teosofian ja salatieteen, - - -
vertailevan uskontotieteen, sekä
yliaistillisten tutkimusten - - -
laajoilta ja mieltäkiinnittävilä aloilta.

Vuosikerran hinta on Suomessa Smk. 5: —,
Amerikassa 1 ½ dollaria, Venäjällä 2 ruplaa ja
Ruotsissa 4 kruunua. Tilataan postin kautta,
kirjakaupoista, asiamiehiltämme ja suoraan meiltä.

Omatunto vuodelta 1906 sidottuna hienoi-
hin kansiin ä Smk. 5: —, Amerikkaan lähetet-
tyinä 1 ½ dollaria. Sisältää suuren joukon huo-
miota ansaitsevia kirjoituksia eteviltä teosofi-
kirjailijoilta.

Teosofinen Kirjakauppa ja Kustannusliike

Helsinki, Mikonkatu 11

